

Sygnatura akt I C 1399/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 10-04-2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Paweł Kwiatkowski

Protokolant:Katarzyna Mulak

po rozpoznaniu w dniu 10-04-2014 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w L.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz strony powodowej (...) S.A. z siedzibą w L. kwotę 2.543,19 zł (dwa tysiące pięćset czterdzieści trzy złote 19/100) z ustawowymi odsetkami do dnia 06 lutego 2012 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.448,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Kasa tut. Sądu) kwotę 47,00 zł tytułem brakujących kosztów sądowych.

Sygn. akt I C (...)

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 5 czerwca 2013 r. powód (...) SA domagał się zasądzenia od (...) S.A. kwoty 1605,31 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 6 lutego 2012 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że samochód (...) SA został uszkodzony przez sprawcę ubezpieczonego od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. Wysokość szkody w pojeździe odpowiadająca kosztowi jego naprawy wynosiła zdaniem powoda 6874,40 zł, natomiast odszkodowanie wypłacone przez stronę pozwaną obejmowało kwoty 3718,63 zł i 1550,46 zł. Strona powodowa nabyła wierzytelność z tytułu szkody w pojeździe i domagała się zapłaty brakującej części odszkodowania.

Nakazem zapłaty wydanym w dniu 2 września 2013 r. w postępowaniu upominawczym powództwo uwzględniono w całości.

W sprzeciwie od w/w nakazu zapłaty złożonym w dniu 14 października 2013 r. strona pozwana – (...) S.A. wniosła o oddalenie powództwa, zarzucając, że wypłacił odszkodowanie pierwotnie poszkodowanemu, który nie kwestionował ustaleń postępowania likwidacyjnego. W związku z tym zobowiązanie do wypłaty odszkodowania wygasło i nie mogło być przedmiotem przelewu na rzecz powoda.

Niezależnie od tego strona pozwana zarzuciła, że prawidłowo ustaliła wysokość szkody, twierdzenia powoda w tym zakresie nie zostały natomiast dostatecznie wykazane.

Pismem złożonym w dniu 24 stycznia 2014 r. strona powodowa rozszerzyła powództwo o kwotę 937,88 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 6 lutego 2012 r. do dnia zapłaty, wskazując, że taka wysokość szkody wynika z opinii biegłego przeprowadzonej w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

W dniu 3 stycznia 2012 r. samochód (...) SA został uszkodzony sprawcą posiadającego ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej (...) S.A. Szkada została zgłoszona w dniu 5 stycznia 2012 r.

(dowód: akta szkody – k. 48)

W dniu 28 marca 2012 r. strona pozwana wypłaciła poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 3718,63 zł.

(dowód: akta szkody – k. 48)

W dniu 27 grudnia 2012 r. (...) SA zawarł jak cedent ze stroną powodową (...) SA umowę przelewu wierzytelności wobec pozwanego (...) SA z tytułu szkody rzeczowe w pojeździe P. (...) powstałej na skutek zdarzenia z 5 stycznia 2012 r.

(dowód: umowa przelewu z 27.12.2012 r. – k. 18-19)

W dniu 15 stycznia 2013 r. strona powodowa wezwała stronę pozwaną do wypłaty uzupełniającego odszkodowania w kwocie 3155,77 zł.

(dowód: akta szkody – k. 48)

W dniu 8 marca 2013 r. strona pozwana wypłaciła powodowi uzupełniające odszkodowanie w kwocie 1550,46 zł.

(dowód: akta szkody – k. 48)

Koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wynosił

- z użyciem oryginalnych części zamiennych – 9609,10 zł brutto (7812,28 zł netto)

- z użyciem oryginalnych części zamiennych o oznaczeniu O i (...) – 9502,44 zł brutto (7725,56 zł netto)

Części uszkodzone były oryginalne i nie nosiły śladów wcześniejszych napraw. W związku z tym dla prawidłowej naprawy konieczne było użycie części oryginalnych.

(dowód: opinia biegłego M. B. – k. 74-87)

Mając powyższe na uwadze, Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c., jeśli zawarto umowę odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się wypłacić określone w umowie odszkodowanie za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający. Wierzytelność przeciwko zakładowi ubezpieczeń może być przy tym przedmiotem przelewu stosownie do art. 509 § 1 kc

W rozpoznawanej sprawie strona pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności, co do zasady, za szkodę wyrządzoną poszkodowanemu cedentowi. Nie był natomiast uzasadniony jej zarzut, że przed dokonaniem przelewu w całości wykonała swoje zobowiązanie. Oczywiście, gdyby w postępowaniu likwidacyjnym prawidłowo ustalono wysokość szkody i wypłacono w związku z tym odpowiednie odszkodowanie, zobowiązanie pozwanego wygasłoby. Dowodu na taką okoliczność strona pozwana jednak nie proponowała, natomiast samo milczenie poszkodowanego

po otrzymaniu częściowego odszkodowania nie jest równoznaczne ze skwitowaniem dłużnika. Należy podkreślić, że dla wykazania, że zobowiązanie wygasło strona pozwana powinna była przeprowadzić dowód na okoliczność, że odszkodowanie wypłacone cedentowi odpowiadało cenom z daty wypłaty odszkodowania (por. art. 363 § 2 kc). Wówczas późniejszy ewentualny wzrost cen nie miałby już znaczenia dla rozmiaru szkody. W rozpoznawanej sprawie strona pozwana sama przyznała, że odszkodowanie pierwotnie wypłacone nie było odpowiednie, skoro jego część wypłaciła już po przelewie – bezpośrednio stronie powodowej jako cesjonariuszowi.

W dalszej kolejności pomiędzy stronami sporna była wysokość szkody. Zgodnie z art. 361 § 1 kc naprawienie szkody może nastąpić poprzez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, przy czym wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania (por. art. 361 § 2 kc). Jakkolwiek przepisy kodeksu cywilnego nie definiują pojęcia „odpowiednia suma pieniężna”, nie ulega wątpliwości, że powinna to być kwota, która pozwoli przywrócić stan sprzed powstania szkody w majątku poszkodowanego. W tym celu konieczne jest ustalenie przeciętnych cen kosztów części zamiennych oraz usług naprawczych na rynku lokalnym poszkodowanego. Wobec tego Sąd poczynił odpowiednie ustalenia, opierając się na opinii biegłego M. B., której strony nie kwestionowały. Biegły w opinii wskazał, że naprawa uszkodzonego pojazdu mogła nastąpić jedynie przy użyciu części oryginalnych, taki bowiem uległy uszkodzeniu. Sąd przyjął to rozumowanie za prawidłowe pod względem metodologicznym i ustalił, że koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wyniósł 7812,28 zł netto. W postępowaniu likwidacyjnym wypłacono już kwotę 5269,09 zł. W rozpoznawanej sprawie nie kwestionowano przelewu wierzytelności odszkodowawczej, co do formy. Powodowi należała się zatem na podstawie art. 509 kc w zw. z art. 822 § 1 k.c dalsza kwota 2543,19 zł.

Wobec powyższego orzeczono, jak w pkt I wyroku.

O odsetkach od w/w kwoty orzeczono na podstawie art. 481 kc w zw. z art. 817 § 1 kc. Data zgłoszenia szkody wynikała z akt szkody – był to 5 stycznia 2012 r. Strona pozwana miała 30 dni na likwidację szkody, termin ten upłynął 4 lutego 2012 r. Należy podkreślić, że ani poszkodowany, ani cesjonariusz nie mieli obowiązku określić swojego roszczenia, co do kwoty. Roszczenie to stawało się bowiem wymagalne w terminie wynikającym z ustawy, bez odrębnego wezwania do zapłaty. W toku procesu nie podnoszono natomiast żadnych zarzutów zmierzających do wykazania, że w w/w terminie ustalenie odszkodowania nie było możliwe.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc. , zasądzając na rzecz powoda zwrot kosztów opłaty sądowej od pozwu w kwocie 81 zł, kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł, kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł i kosztów wynagrodzenia biegłego w kwocie 750 zł.

O kosztach opłaty sądowej od rozszerzonego powództwa orzeczono na podstawie art. 130³ § 2 kpc w zw. z art. 98 kpc.